

# I

## 27 dagen voor de bruiloft

De avond voor het gebeurde waren ze uit geweest om feest te vieren. Hun tafel, een onbedoeld altaar voor de goden des leedvermaaks, was bezaaid met leeggedronken, goudkleurige flûtes en koelers met ondersteboven gekeerde champagneflessen. Zonder het te weten had het gelukkige paar geproost op het begin van het einde.

De kamer was gehuld in halfduister, de lucht zilt van het zweet van de feestvierders met hun plakkerige huid. Het was na negenen, dus was de ruimte naast de bar veranderd in een geïmproviseerde dansvloer waarop de slonzig geklede creatieve elite van Londen als een verzameling Tetrisblokjes langs elkaar schurkte. Michael overzag het tafereel, diep weggezakt in een hoekje van het dieprood gekleurde zitje met bankjes, de lange benen van zijn aanstaande uitgestrekt op zijn schoot. Hij voelde zich helemaal de man. In een dronken roes geeuwde Ola ongegeneerd, haar mond luipaardachtig opengesperd onder een massa donkerblauwe vlechtjes. Ze dreigde eventjes weg te glijden toen ze zich overeind hees om voor de derde keer die avond gespeeld ruzie te maken.

‘Jij bent echt óngelooflijk,’ zei Ola met een gemaakte pruillip, waarbij de manier waarop ze haar onderlip uitstak haar jaren jonger deed lijken. Dat effect werd nog versterkt doordat haar

donkerpaarse lippenstift was uitgesmeerd bij haar mondhoeken, waardoor haar babyface leek op dat van een kleuter die haar moeders make-upstasje had geplunderd. ‘Weet je het echt niet?’

Michael reikte met zijn arm over haar schoot om nog een glas in te schenken. ‘*Bruw*, hoe moet ik dat nou weten!’ zei hij. Hij was weliswaar een beetje aangeschoten, maar had niet zoveel gedronken en besepte dat het even zou duren voor hij haar had ingehaald. Inmiddels zaten ze aan de wijn in een privéclub waarvan hij zich de naam niet meer voor de geest kon halen. Hij wist niet eens meer hoe ze er waren binnengekomen. Inwisselbare dancemuziek beukte ergens in de overvolle ruimte uit de speakers terwijl de merlot zich mengde met zijn bloed en hem verwarmde. Het was allemaal één groot gelukkig waas: de volgende dag zou hij zich het meeste niet meer herinneren, al zouden de kleine details hem bijblijven. Ola’s outfit – een bralette van zwart kant onder een grijze blazer en een broek met taps toelopende pijpen. Hun ingehouden gegriinnik bij het onbeholpen gehos van de uit de maat dansende menigte. De geur van haar hals, hoe zacht haar huid en lippen waren. Een groot deel van de avond hadden ze als een stel tieners in donkere hoekjes zitten zoenen.

‘Zo’n moeilijke vraag is het niet, babe.’ Ze stak haar lip nog verder naar voren, in een ongeloofwaardige poging om eruit te zien alsof ze serieus beledigd was. ‘Dat je geen antwoord geeft is om eerlijk te zijn al antwoord genoeg.’ Ola maakte haar benen onhandig los van de zijne en ging met haar rug naar hem toe zitten, haar armen over elkaar geslagen. Theatraal gluurde ze over haar schouder om te zien of hij nog naar haar keek. ‘Als je straks op de bruiloft niet eens een gangstertraantje laat, dan hoeft het voor mij allemaal niet meer,’ lispelde ze met dikke tong.

Michael deed alsof hij nadenkend zuchtte, wetend dat hij haar daarmee op stang zou jagen. ‘Oké, laat me er even over nadenken.’

Met een ruk draaide ze zich weer om. ‘Even nádenken? Heb je er echt de tijd voor nodig om te beslissen of 8 juni de gelukkigste dag van je leven wordt? De dag waarvan je nota bene zélf hebt gezegd dat je er al op wacht sinds de eerste keer dat je me hebt gezien? En dan vind je het gek dat ik zeg dat mannen goed kunnen liegen!’

‘Nou ja, er was wel die ene keer in 2008 dat ik Thierry Henry heb gezien op Gatwick,’ opperde hij droogjes. ‘En dat hij naar me knikte, dat heb ik je toch al verteld?’

‘Wat ben je toch een eikel...’

‘Laat me op zijn minst eerst even aankijken wat ze bij die kerk zeggen,’ zei Michael grinnikend. ‘Je weet dat ik niet zoveel heb met dat soort bruiloften.’

Ola zoog afkeurend op haar tanden. ‘Als je zo doorgaat komt het er helemaal niet van. Dat je alleen al zegt dat je op je eigen trouwdag niet gelukkig zal zijn...’

‘Ola! Hoezo heb ik dat gezegd?’

‘...pure waanzin is het. Wat staat er dan wel bovenaan je lijstje? Vertel me dat eens.’

Michael streek over zijn baard.

‘En waag het niet te zeggen dat dat de eerste keer is dat je me mocht neuken!’ zei ze, een glas balancerend in haar rechterhand, terwijl ze met de linker zijn arm een stomp gaf.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij haar zogenaamd ongelovig aan, alsof hij in shock was.

‘Ik meen het bloedserius! Als je dat zegt krijg je deze in je gezicht, dat *Real Housewives* er niks bij is.’

Lachend bracht Michael haar gezicht dichterbij het zijne. Hij bekeek haar eens goed, met zijn ogen slaperig halfopen, en kuste haar op haar voorhoofd.

Ola wriemelde en veegde het af onder hysterisch gegiechel.

‘Schuif es op man! Je probeert me af te leiden, maar dat gaat niet lukken. Ik wil antwoorden, Michael. Antwoorden!’

Ze praatte inmiddels op luidere toon, een paar hoofden aan de bar waren gedraaid en keken nu hun kant op. Michael kon niet geloven hoe heerlijk hij het vond om toe te geven aan haar grillen, zelfs als ze een scène schopte. Vandaag durfde hij zonder aarzeling te zeggen dat hij van alles, echt alles aan haar hield. Sterker nog, op dit moment wist hij zeker dat hij meer van haar hield dan van wie of wat ook ter wereld.

Hij kon zich geen ander moment herinneren waarop ze gelukkiger waren geweest. Dat zou hij nooit kunnen. In de weken erna zou hij steeds weer terugdenken aan deze avond en aan alle dingen die hij anders had willen zeggen en doen. Dat hij, had hij geweten wat de volgende dag zou brengen, niet zou hebben gewaagd grappen te maken over hun toekomst samen. Hij zou haar hebben verteld dat hij de gelukkigste dag van zijn leven zo slecht kon aangeven omdat hij niet kon kiezen tussen de dag waarop ze ermee instemde met hem te trouwen of de dag waarop ze hem had verteld dat zij ook van hem hield. Dat hij wist dat het binnenkort hun trouwdag zou worden, maar dat ook die ooit overvleugeld zou worden door de geboorte van hun eerste kind.


Een zelfvoldane glimlach ontglipte hem, voordat hij opnieuw teder haar voorhoofd kuste. ‘Wanneer hebben we ook alweer voor het eerst geneukt?’ vroeg hij en hij kromp ineen toen haar vuist rakelings langs zijn arm scheerde en met een plof neerkwam op de zitting van het bankje.

## 26 dagen voor de bruiloft

Op een druilerige maandag in mei werd Ola om halfnegen wakker van het geluid van haar wekker, vergezeld van het aaneengesloten geping van WhatsAppberichtjes. Het hoge piepgeluid drong nauwelijks door de ochtendmist in haar hoofd, die des te dichters was dankzij de flessen champagne-voor-twee (grotendeels leeggedronken door één) van de avond daarvoor.

‘Shit,’ hoorde ze zichzelf fluisteren, terwijl haar lichaam op haar lippen na roerloos bleef. Ze kon nooit langer dan vier uur hebben geslapen. Even bleef ze liggen en genoot van de laatste seconden dat haar gezicht weggezonden kon blijven in haar hoofdkussen voor ze onafwendbaar te laat zou komen. Loom strekte ze haar armen uit boven haar hoofd en draaide zich naar de muur, waar een iPhone naast haar lag op te laden, als een vergeten minnaar. Ze liet haar door een limoengroene acrylnagel verlengde vinger over het gebarsten scherm glijden om hem het zwijgen op te leggen en tuurde naar de rits meldingen.

139 fucking berichten. Ola kon wel raden van wie en ook waarover – de nieuwste aflevering van *Game of Thrones* was de avond daarvoor uitgekomen en ze kon zich het ademloze commentaar in de groepsapp al levendig voorstellen.

RUTH: Sorry hoor maar Dany is een icoon. ONZE KHALEESI IS ON FIRE 

CELIE: Uhm nee hoor. Mij laat ze koud.

Nogiets, nogiets, Lannister. Nogiets, nogiets, ‘The Wall’. Bij Ruth alles in capslock met gifjes en uitwaaierende alinea’s, terwijl Celie de schreeuwerige tirades van haar vriendin af en toe onderbrak met een enkele ‘sis...’ of alleen een woordeloze reeks vraagtekens. Hoe vuriger hun discussies, hoe zekerder Ola wist dat ze niets wilde weten van wat haar in de oren klonk als *The Lord of the Rings* met een duistere verhaallijn vol seksueel geweld en een vleugje terloops validisme.

Een bericht of twintig was ongetwijfeld afkomstig van de bloemist die in detail wilde treden over iets dat Ola de dag ervoor had beschreven. Ze zou minder aanstoot nemen aan de doorlopende vragen over de verhouding pioen-roos in het boeket als ze niet al dat geld had uitgegeven in de hoop deze mate van betrokkenheid te vermijden. Ze vroeg zich af of de bloemist simpelweg haar best deed om haar moordende prijzen te rechtvaardigen door te doen alsof ze druk bezig was, of dat ze oprecht om antwoord verlegen zat. Ola wist niet zeker wat erger zou zijn.

Ze schrok op toen haar telefoon nog twee keer zoemde. Langzaam begon het haar te dagen dat het merendeel van de berichten (het waren er inmiddels 141) waarschijnlijk afkomstig was van haar baas Frankie. Ola had beloofd om de kopij voor een gesponsorde post voor halfacht die ochtend aan te leveren, ‘echt uiterlijk’. De deadline was naar haar achterhoofd verdreven door het regelen van de gehuurde spullen voor de bruiloft: de speciale stoelen, de lange eretafel, het tafellinnen, de decoratiestoffen, de zitbankjes, de draagbare dansvloer, de verlichting. En vervolgens door het

berekenen van de kosten van die spullen: momenteel al hoger dan haar studieschuld. Een week eerder had ze uitstel gevraagd, omdat ze worstelde om het korte stuk af te krijgen. Ze was belast met de taak om een naadloos verband te vinden tussen de mannelijke oprichters van een Deens bedrijf dat met cannabisolie verrijkte seksspeeltjes maakte onder de merknaam ‘Fissefred’, en bodypositivity. Deels had Ola het voor zich uitgeschoven in de ijdele hoop dat Frankie iemand anders bij *Womxxxn* ermee zou opzadelen, iemand die beter was in het opleuken van promotieberichten van pseudofeministische merken tot ze op echt nieuws leken. Maar dat was niet gebeurd, en het artikel bleef ongeschreven.

Van Tooting naar Victoria – Ola had nog geen twintig minuten voor ze de deur uit moest. Met de slaap nog in haar ogen tikte ze haar vaders geboortjaar in haar telefoon in. Die trilde als antwoord:

Je bent #BLOCKEDT tot 9:30 (nog 56 minuten)

Ze ademde diep in, plotseling overmand.

‘Shit. Shit!’

Ola’s iPhone pulde uit van de lang vergeten ‘breng-je-leven-eens-op-orde’-apps. Ongebruikte apps tegen slapeloosheid. Lang geleden losgelaten hardloopapps, omdat ze tachtig procent van haar week zittend doorbracht. En, natuurlijk, #BLOCKEDT, de agressieve telefoonblokkeerapp die ze korte tijd geleden geïnstalleerd had om haar ’s ochtends van alle apps af te houden, omdat ze waarschijnlijk verslaafd was aan apps. Ze was het beu om bij het wakker worden meteen geconfronteerd te worden met haar Twitterfeed. De laatste keer dat ze het had gecheckt zat ze bijna zes uur per dag op haar telefoon – dubbel zoveel als het landelijke gemiddelde – en na drie jaar op een rij mislukte goede voornemens was het óf

#BLOCKEDT óf een of andere digitale afkickkliniek. Het werkte wel – er verscheen een pop-up op haar telefoonscherm die ervoor zorgde dat ze helemaal nergens bij kon tot de blokkade om 09:30 werd opgeheven. Maar nu haar telefoon maar luidruchtig bleef trillen, vond ze de voordelen niet opwegen tegen het feit dat het een retevervelende uitvinding was.

Ola ging eindelijk echt overeind zitten. Ze schoof de gordijnen open, feloranje tegen de grauwe Zuid-Londense hemel, en keek rond om de schade in de slaapkamer op te nemen. Viel best mee. De kleren van gisterenavond lagen in een hoopje op het voeteneinde van het bed. Ze vermeed de afkeurende blik van de lijntekening van Maya Angelou die ze op Etsy had besteld, waaronder in sierlijke, handgeschreven letters de woorden *Still I Rise* waren geschreven, en zag een door Amerikaanse sterretjes gesierde doos naast de zaagcactus met de opdruk ‘Chicken Corner’, vol afgekloven botjes. Op haar bureaublad zat een kring van een mok wijn, maar verder was ze er goed van afgekomen. Desondanks lag het bewijs van haar avond verspreid door de kamer als op een plaats delict, door dronken Ola achtergelaten aanwijzingen en hints om de gaten in haar geheugen in te vullen.

Met haar iPhone onder haar kin geklemd liep ze de badkamer in en pelde het oversized T-shirt dat ze als pyjama droeg voorzichtig van haar lijf, te brak om haast te maken. Ze bond haar oneindig lange marineblauwe vlechten samen in een grote knot op haar kruin, die ze gedeeltelijk bedekte met een te kleine douchemuts. Ola legde de telefoon op de rand van de wastafel, ging naakt voor de badkamerspiegel staan en bekeek zichzelf eens goed. Haar donkerbruine ogen, nu met donkere kringen. Ze ontblootte haar tanden, haar tandvles en tong zagen zwart van de merlot. Terwijl ze onder de douche stapte, dacht ze met een glimlach terug aan de avond daarvoor. Die was top geweest. Niet precies zoals vroeger,



misschien wel beter. Die arme Michael was met haar meegekomen in de Uber om haar naar bed te brengen, de schat – ze kon zijn Tom Ford-aftershave nog ruiken in de kamer – en ook al kon ze zich de rit naar huis niet herinneren, ze wist nog vaag hoe hij haar hakken had uitgedaan en zij aan zijn gezicht had geplukt en op zeurderige toon zijn naam had gezegd terwijl hij haar instopte onder het dekbed. Even voelde Ola zich schuldig – hij had er vanochtend vroeg uit moeten en ze hoopte dat hij door haar fratsen geen slechte start maakte op zijn eerste werkdag.

---

Ola en Michael hadden elkaar drie jaar geleden leren kennen op een netwerkborrel voor Zwarte Britten in de mediasector, in de zomer van 2016, toen de hitlijsten werden aangevoerd door nummers van Drake die ontelbare *situationships* deden uitzelen – ‘Controlla’, ‘One Dance’, zijn samenwerking met Rihanna in ‘Work’. De vonk was onmiddellijk overgeslagen. Ze was aange-naam verrast geweest toen hij haar een week later mee uit had gevraagd en had de date meteen aangekondigd in de groepsapp met de op één na beste foto van hem die ze op zijn Facebook had kunnen vinden. De beste was van een Onafhankelijkheidsdagfeestje waarop zijn hemd bijna tot zijn navel openhing en hij een Gha-nees vlaggetje op zijn hoofd droeg als geïmproviseerde bandana. Ola wilde eventuele mooi-boy-beschuldigingen voorkomen, dus had ze uiteindelijk gekozen voor een spontaan zwart-witportret waarop hij eruitzag als iemand die TED-Talks gaf.

‘Omg hij is LKKR,’ merkte Ruth op in de groepsapp ‘Engeltjes van St Augustine’. ‘Maar hij ziet er wel uit als een mooi-boy tbh LOOOL.’

‘Hij ziet eruit alsof hij vroeger in de kerk de drummer was,’

deed Celie een duit in het zakje. ‘En je weet dat die het ergst zijn van allemaal.’

Ze moesten wel toegeven dat hij ziekelijk knap was. Michael was nog langer dan Ola, net geen één meter negentig, met amandelvormige ogen en een perfect gave huid. Zijn gezicht, onder zijn tot in de puntjes verzorgde baard, had gehouwen kunnen zijn uit zwart marmer. Hij ging goed gekleed, had aandacht voor details. Je zag hem nooit zonder een smalle gouden halsketting en een klein gouden ringetje in zijn linkeroor, waar zijn moeder een hekel aan had en waar Ola dol op was. Zijn knappe uiterlijk was het enige aan Michael waar al haar vriendinnen het over eens waren. Nu twijfelden Celie en Ruth er altijd aan of iemand die Ola leuk vond goed genoeg voor haar was, wat meer zei over hun eigen onmogelijk hoge eisen (waaraan Ruths eigen dates nooit voldeden en die de eeuwig vrijgezelle Celie niet in de praktijk hoefde te brengen) dan over haar slechte smaak. Vandaar dat hun oordeel over hem haar niet echt dwarszat. Ola vond het fijn hoe ze zich voelde als ze bij Michael was. Losser, minder zichzelf, maar ook meer zichzelf. Hij was streetwise, grappig en lief. En al was ze niet erg ingenomen met het feit dat zij altijd de rekening in het restaurant moest betalen, ze zou nog minder ingenomen zijn met zichzelf als ze hem dat kwalijk nam. ‘Gezien die gendergerelateerde loonkloof waarover je zo vaak schrijft, heeft hij geen enkel excuus,’ zei Ruth toen ze net aan het daten waren.

‘Ze heeft een punt,’ zei Celie instemmend. ‘In de Bijbel staat: samen één juk, niet, zeg maar, samen blut.’ Toen Ola de bal terugkaatste door op te merken dat ze in dat geval per definitie samen een juk deelden, verhardde de uitdrukking op Celies en Ruths gezicht tot een identieke grimas. Ze leken elkaar alleen onvoorwaardelijk te steunen wanneer ze het oneens waren over haar smaak wat mannen betrof. Gelukkig toonden de meiden

zich wel betrokken bij het organiseren van de bruiloft en hielpen ze Ola waar ze maar konden, waar ze dankbaar voor was. Maar ze wist dat ze nog steeds zo hun twijfels hadden over hem. Dat Michael nu met zijn nieuwe baan meer zou verdienen dan zij zou hen toch zeker wel tevredenstellen. Ola was er nog niet uit wat ze vond van die nieuwe stand van zaken – tenslotte had ze meer geld in de bruiloft gestoken dan hij – maar omdat ze zo blij voor hem was had ze er vooralsnog maar niet te diep over nagedacht.

Ze schrok op uit haar mijmeringen toen haar telefoon opnieuw begon te trillen, nog dringender dan eerst, leek het wel. Zonder te kijken stak ze haar hand ernaar uit en terwijl ze de reinigingsgel met vanillegeur van haar gezicht veegde draaide ze langzaam het scherm omhoog. De naam FRANKIE W flitste fel op, als een waarschuwing. Ola kon zien dat ze naast 148 berichten, begraven onder een lawine aan Instagram- en Twittermeldingen, nu opeens zeventien gemiste oproepen had. Dat nam alle twijfel weg: ze was echt te ver gegaan. Verslagen zette Ola de douche uit, wikkelde zich in een zachte turquoise handdoek en staarde ingespannen naar de tegels op de badkamervloer.

Voorafgaand aan dit werkakkefietje had ze voor het eerst in lange tijd een soort rust gekend. Of wat voor haar het dichtst bij dat gevoel in de buurt kwam. Die echte rust van ‘al het bruiloftsgedoe onder controle, alles in haar Google-agenda afgevinkt, alle rekeningen betaald’ was zo’n onbekend gevoel dat ze zich er nooit helemaal aan over kon geven, het nooit helemaal vertrouwde. Ze voelde zich veiliger wanneer de storm eindelijk losbarstte dan in de kalme ervoor.

Die morgen dacht Ola dat de storm de vorm zou aannemen van Frankie die haar ontbood voor een tirade vermomd als ‘eventjes praten’ zodra ze op haar werk kwam. Maar in werkelijkheid barstte hij een paar minuten nadat ze het kantoor binnenkwam los,

om precies 09:30, toen haar telefoon haar eindelijk liet inloggen. Ze snelwandelde naar haar bureau met haar blik zo strak op de grond gericht dat ze niet eens zeker wist of Frankie er al was. Ze ontgrendelde haar telefoon en de eerste vier berichten waren, zoals ze al dacht, van Celie en Ruth. Die van Ruth luidden, met karakteristieke opwinding:

NOODGEVAL. NEEM JE FUCKING TELEFOON NOU ES OP!

FFS OLAIDE!!!! HEB JE TWITTER AL GEZIEN???

BEL ME ASAP

HEB JE HET NOU AL GEZIEN???1 HEB JE DE LIJST GEZIEN?

Celies bericht, dat kort en direct was, net als zij, bestond uit maar vier woorden:

Gaat het wel, Ola?